

Lasix

De kamer is klein. Grauw en in een voortdurend schemerduister. De gordijnen zitten dicht. Alle kleur is gemengd met een beetje zwart. Brian probeert het licht buiten te houden. Slechts één keer heeft hij de gordijnen opengetrokken: daar was de wereld, het zonlicht maakte de kamer genadeloos helder, meer hoefde hij niet te weten. De kamer is genoeg. Alles wat hij nodig heeft, is aanwezig. Het bed, het hoogpolige tapijt, de asbak, de tv, het prikbord en de spullen van Chantal. Dit is Chantals kamer. Er staan parfumflessen in de vensterbank, handtassen liggen op een hoop tegen de kast en bh's zitten samen met sokken in een rieten mand.

Brian rookt een sigaret op het bed. Hij kijkt tv en wacht op Chantals thuiskomst. Met zijn rug tegen het hoofdeinde vult hij de kamer met rook. De sigaret brandt snel, hij trekt er met kracht aan. De tv staat aan. Het geluid niet.

Het is al laat, half elf bijna. Ze komt zo. Vanaf het moment dat ze hem 's ochtends insluit, tot het moment dat hij de sleutel in het slot hoort, wacht hij op haar. Ze komt zo thuis. Haar komst zal aangekondigd worden door het geluid van nagels op zeil. Lasix is altijd sneller boven. Hij haat de hond. Vanaf het eerste moment dat hij Chantal en Lasix samen zag, haatte hij de hond. Het is een diepe, eenvoudige emotie waar hij blij mee is.

Hij volgt de soap niet, zijn gedachten hebben voorrang. Chantal zal direct ruiken dat hij zijn best heeft gedaan. Hij is buiten de kamer geweest. Als hij door haar gekust wordt, zal ze merken dat hij zich heeft gewassen. Dat zijn haar naar shampoo ruikt. Zijn mond naar tandpasta. Op de lijst aan het prikbord is douchen doorgestreept. In de kamer zijn alle jampotten ongebruikt. Ze zal hem toestaan haar borsten te strelen.

Hij weet niet of ze echt zo heet. Hij zegt Chantal tegen haar. Chantal. Omdat ze zich zo heeft voorgesteld. Af en toe hoort hij haar de telefoon opnemen met een andere naam. Zelf belt hij haar nooit, dat heeft ze hem verboden. Het is niet van belang. De dingen die er wel toe doen kent hij goed, beter dan zichzelf.

Hij weet ook niet waar ze naar toe gaat. Soms is ze lang weg, soms kort. Meestal er tussenin. Gelukkig neemt ze Lasix mee. Dat is het enige prettige aan de hond, hij gaat met haar mee.

Haar lichaam in de schemering van haar kamer heeft geen geheimen. Hij weet precies hoe het eruit ziet, hoe het voelt en ruikt. Hij is er trots op dat hij tenminste iets in de wereld begrijpt. Al is het op kleine schaal, het is meer dan de meeste mensen kunnen zeggen.

Negen was hij, toen zijn moeder hem voor het eerst buitensloot. Hij kwam van school en was om kwart voor vier thuis. Op de binnenkant van het raam van de achterdeur zat een briefje: om zes uur is de deur open. Zijn moeder wilde dat hij ging ravotten met de jongens uit de straat. Je knieën openhalen, met grasvlekken op je broek thuiskomen. Een echte jongen worden, in bomen klimmen.

Die eerste middag bleef hij in de buurt van de deur. Af en toe probeerde hij de klink, als een hamster die uit de kooi gezet is en terug wil. Die aan de tralies knaagt.

Hij werd niet boos. Die eerste keer was hij alleen geschokt. Toen het zes uur was, deed zijn moeder de deur open alsof er niets aan de hand was. Binnen dwaalde hij door de kamers waar alles verbazingwekkend hetzelfde bleek.

Met de tijd leerde hij, hoe hij er uit moest zien. Vlak voor hij naar binnen mocht, haalde hij zijn handen door de modder, trok hij zijn trui uit, schaafde die langs een spijker voor een winkelhaak. Het kwam nooit in hem op de reservesleutel te gebruiken, die hij bij zich droeg. Dat had hij nooit gedurfd.

Het is hem onduidelijk hoe lang hij hier is. De avond dat hij bij Chantal achterop de fiets sprong en meeging, was het koud buiten. Hij mocht zijn handen warmen onder haar trui. Hun adem maakte wolken. Alles wat ze tegen elkaar zeiden, was zichtbaar. Nu is het warm. Te warm. Als Lasix langs zijn benen strijkt, breekt het zweet hem uit. Hij haat dat. De korte stugge hondenharen die aan zijn benen blijven plakken. Aan alles wat de hond aanraakt, blijft iets achter. Zelfs aan Chantal. Hij proeft wanneer zij de hond haar gezicht heeft laten likken. Zou Lasix ook merken als hij Chantal gekust heeft?

Hij ging gewoon met haar mee. Achterop doorkruiste hij de stad. In zijn hand de tas met zijn bezittingen. Lasix zat in de mand aan het stuur.

Dit is een goed huis. Als de hond tegen de verwarming ligt en hij de kanalen afstruint op zoek naar interessante tv, als Chantal hier is, als de deur van binnenuit op slot gedaan is en er genoeg sigaretten zijn, als het prikbord vrij is van aanmaningen van haar kant, als het hoogpolige tapijt ontdaan is van koekkrumels en hondenhaar, en hij steunend op een arm tv kijkt, weet hij dat het hier goed is. Zo is het goed, denkt hij dan, als hij tegen haar aankruipt en voorzichtig een tepel in zijn mond neemt. Zo is het goed, als Lasix er niet was.

Het is kwart voor elf. Ze zou om tien uur terug zijn, dat zei ze toen ze vanochtend wegging. Het verbaast hem niet dat ze er nog niet is, ze zegt wel vaker dingen die niet kloppen. Het is

een spel. Een spel waarvan zij de regels bepaalt. Soms weet hij niet wat onderdeel van het spel is en wat niet. Als zij vindt dat hij iets goed gedaan heeft, mag hij haar borsten. Haar grote, zacht wiegende borsten.

De avond dat ze elkaar leerden kennen, droeg ze een strak T-shirt met een wijde hals. Haar vond hij prachtig. Hij zag haar huid licht glanzen. Het meest hield hij van plekken waar huid onder kleding uitkomt. Ze raakten aan de praat. Een gesprek over zijn plek aan de bar. Hij zat op de korte kant, tegen de achtermuur. Daar zat hij altijd. Hij werd er onderdeel van het café en hield toch overzicht. Ze was naast hem gaan zitten, de hond op haar voeten. Feitelijk werd hij door haar ingesloten. Aan zijn andere kant was de muur. Een huilend zigeunerjongetje hing boven zijn hoofd.

Hij beschouwde de barkruk waarop hij zat als zijn huis. Vier uur per dag was het café gesloten. Dan zat hij op de stoep, met zijn rug tegen de afgebladderde voordeur te dutten. Hij kende zijn huis. Van de kale houten planken, via de metalen richel voor zijn voeten, langs de schrootjes die tegen de bar zaten, naar de glanzend gelakte, houten plank waarop zijn armen rustten. Hij kende de lambrisering die boven de bar doorliep. Hij kende het zigeunerjongetje met zijn groenverkleurde achtergrond die hij die avond verliet om met haar mee te gaan.

De voordeur slaat dicht. Eindelijk. Brian luistert, houdt zijn adem in. Voetstappen, geen poten. Dit is Chantal niet. Het is de huisgenoot waarvan hij een glimp opving toen hij niet goed oplette voor hij naar de wc liep. Het is die jongen uit de kamer tegenover deze.

In dit huis wonen acht mensen. Brian kent hun geluiden en hun geuren. Niemand weet dat hij hier is. Het is de belangrijkste spelregel: als hij ontdekt wordt, moet hij gaan. Dat heeft Chantal hem vanaf de eerste dag duidelijk gemaakt. Hij mag bij haar zijn als hij onzichtbaar is, alleen dan kan hij niet betrappt worden. Plechtig beloofde hij haar dat. Als beloning koesterde ze hem aan haar borst. Ze ging op het bed zitten, hij krulde zich op en lag met zijn hoofd in haar schoot. Ze trok haar shirt uit, maakte haar bh los en alles was goed.

Vorige week werd er midden op de dag op de deur geklopt. Chantal was niet thuis. In een reflex wilde hij iets zeggen. Net op tijd bedacht hij zich. Zijn nekharen gingen overeind staan. Hij voelde dat er iemand aan de andere kant van de deur stond. Hij trok zijn hoofd tussen zijn schouderbladen. Het ruisen van zijn bloed overstemde elk geluid. Wat gebeurde er? Hoorde hij iets? Geschuifel? Niemand mag het weten, dat had ze duidelijk gezegd. Ging er een deur dicht? Liep er iemand weg?

‘Hallo!’

Brian slaakte een kreetje, een kefje bijna, dat als een snik ontsnapte. Het zweet brak hem uit. Het was die huisgenoot. Dit was een test om te kijken of hij zijn best wel deed. Ik ben er niet, ik ben er niet, herhaalde hij in zichzelf.

‘Heb jij toiletpapier?’

Hij schudde zijn hoofd en kneep zijn ogen dicht. Eindelijk hoorde hij hoe de jongen zich omdraaide en zijn kamer inging.

De rest van die dag bewoog hij nauwelijks. Het duurde lang voor zijn hartslag weer normaal werd. Die dag was hij zich extra bewust dat zelfs verzitten in bed geluid maakt. Het was ook de dag dat Chantal hem voor het eerst strafte.

De voordeur gaat open. Lasix komt de trap oprennen. Daarachter de lichte voetstappen van Chantal. Thuis. Hij kijkt koortsachtig rond, er is niets wat haar aandacht zou kunnen trekken. Hij heeft niets verplaatst en als dat wel zo was, dan heeft hij er voor gezorgd dat alles exact hetzelfde teruggezet is. De sleutel wordt in het slot van de kamerdeur gestoken en omgedraaid.

Hij glimlacht alvast van oor tot oor. Het is van belang dat hij enthousiast reageert zonder geluid. Als eerste komt Lasix binnen. Chantal glipt er achteraan. De hond springt op het bed en stort zich op Brian. Die hondenpoten, ruw en krachtig, hij valt achterover. Lasix houdt van iedereen. Die willekeur is zo irritant. De hond loopt over hem heen.

Chantal lacht. Ze lacht niet zo scherp dat het echt gemeen is.

Hij gaat rechtop zitten. Hij kijkt haar aan. Hij probeert in te schatten of hij moet gaan staan om haar te groeten of dat hij moet blijven zitten omdat ze niets verdraagt. Haar houding is afwachtend. Ze vermijdt zijn blik. Hij blijft zitten.

Lasix blaft, kwispelt en loopt Chantal voortdurend voor de voeten. Ze krabt hem achter zijn oor, mompelt vriendelijke woordjes en duwt hem goedmoedig aan de kant.

Brian haat de hond.

Chantal gooit haar tas in de hoek. De deur van de kast klappert. Ze ploft op het bed. Al die tijd heeft ze nog niets tegen hem gezegd. Hij weet niet waar ze is geweest. Ze ruikt naar buiten en naar een vleugje van een parfum dat ooit naar bloemen rook. Hij controleert haar profiel, kijkt of ze het echt is. Het kleine moedervlekje dat als een druppel cola op haar wang ligt. De blonde haartjes op haar oorlel en op haar bovenlip. De neusgaten die opgetrokken zijn waardoor je haar neusschotje ziet. De ontelbare kleine zwarte puntjes in de poriën op en rond haar neus. Haar kaaklijn. Het kuiltje tussen haar sleutelbeenderen. De ronding van haar borsten. Ze is het, ze is het echt. ‘Waar was je?’ vraagt hij.

Als ze hem aankijkt, ziet hij in haar ogen iets dat hem onrustig maakt. Dan kust ze hem.

Later was alles weer goed. Zij omarmde hem, hij haar. De hond lag tegen de verwarming. Ze streek zijn haar achter zijn oor. Ze haalde iets van zijn wang, -een hondehaar?- en praatte door.

‘Het is je eigen schuld. Ik wil dit niet doen, maar jij laat me geen keus. Je moet sterker worden. Als je nou sterker bent dan hou ik er mee op. Je maakt het me te makkelijk. Je vraagt er om. Het zit in de kleine dingen. Hoe je je broek zonder riem draagt omdat je niet beseft dat dat te maken heeft met hoe je bent. Zo zitten zelfs je kleren willoos.’

Hij hield van de klank van haar stem. Lief en scherp, af en toe boos en verongelikt. Hij kende haar stem. En de toon die ze gebruikte was rustig. Daarmee werden de dingen die ze zei rustig. Zo kon hij ze laten inwerken. Vaak ging ze te snel. Dan liepen zijn gedachten niet in de maat met haar stem. Dan moest hij hollen om haar bij te houden.

‘Ik heb lang gedacht dat een riem de oplossing zou zijn. Iets wat je kan aansnoeren. Zodat de zaken bij elkaar gehouden worden. Door de lusjes van je broek. Misschien zou het met de riem van Lasix gaan.’

Op de gang gaat een deur open. Ze stopt met praten.

De huisgenoot. Hij gaat naar het toilet.

Ze praat door.

Zolang Brian niets zegt, lijkt het alsof ze telefoneert, dat is belangrijk, net als de klank van haar stem. Hij kijkt naar de slapende hond.

Het T-shirt wordt omhoog geschoven. Haar borsten liggen niet. Ze kan nog zoveel zeggen maar soms zegt een lichaam iets anders. Ze haakt haar bh los. Het is een lichtblauwe. De stof is vaak gewassen. Het heeft zijn kleur gekregen van haar andere kleren. Ze kan nog zoveel zeggen maar hij is degene die haar tepels hard maakt. Door hem ontstaat het kippenvel als ze stijf worden. Hij is thuis.

Hij durft niet meer naar het toilet. Hij drinkt zo min mogelijk. Hij verstilt, let op elk geluid, beweegt zo traag dat hij vergeet dat een lichaam geluid maakt. Die jongen loopt vaak over de gang. Soms gaat er iets open of dicht als hij stilstaat, soms blijft hij maar rondjes lopen. Dan fluit hij. Gek word je ervan.

Vanaf de eerste avond weet hij dat ze periodes van stilte heeft. Ze deelt ze niet met hem. Na thuiskomst verdwijnt ze vaak daarin.

De tv staat nog aan. Hij zoekt langs de kanalen en legt de afstandsbediening weg als hij een zender heeft gevonden waar een soap begint. Hij verschuift zo dat hij met zijn rug tegen

het hoofdeinde van het bed zit en steekt een sigaret op. Ze kijken. Chantal is gespannen. Hij merkt het aan haar bewegingen. Die worden van elastiek en springen terug op onverwachte momenten. De onzichtbaarheid wordt moeilijker als ze zo is. Hij wordt zo voorzichtig dat hij bijna niet bestaat. Iets kleins is aanleiding om te schreeuwen. Dan hoort die jongen het.

Hij draait langzaam een sigaret. Op tv staat een vrouw in een huiskamer met een agent te praten. Hij let meer op Chantal dan op de tv. Zorgvuldig trekt hij aan zijn sigaret. De rook die langs z'n gezicht kringelt maakt korte tijd alles onscherp. De hond springt op het bed en schurkt zich tussen hen in. De askegel valt. Brian zegt zacht: 'Smerig beest.' Hij duwt tegen de hond die zich om laat vallen om te spelen.

'Laat dat!' Chantal slaat hem. Haar handpalm kletst tegen zijn arm.

Fout. Hij voelt het niet echt. Niet goed in ieder geval. Hij zegt: 'Hij stinkt.'

Chantal aait Lasix. De hond draait zich verder op zijn rug en laat zich krabben.

Op tv zakt de vrouw op de bank en begint te huilen.

Misschien valt het mee.

Hij zegt: 'Het bed komt vol haar.'

'Dan slaap je er toch niet in!' Ze spuugt de woorden. Het lijkt alsof ze heeft gewacht op dit moment. 'Dan slaap je toch op de grond!' Ze pauzeert tussen elke zin. Als hij naar haar kijkt zegt ze flemend tegen Lasix: 'Brian slaapt in jouw mand.' Ze kriebelt over zijn buik. De hond ademt vol genot uit. 'Ja. In jouw mand. Lekker hè?'

Hij kijkt naar haar, ze moet ophouden met schreeuwen. 'Chantáhal. Ik meen het niet zo.'

'Jij slaapt gezellig tegen mij aan.' zegt ze tegen de hond.

'Chantáhal.'

Hij haat niet alle honden, alleen Lasix.

Lasix haalde niet een keer zijn kop van zijn voorpoten. Als hij daar later over nadenkt, weet hij zeker dat dat is omdat Lasix niets te vrezen heeft. Voor de hond staat niets op het spel. Chantal houdt van Lasix. Liefde zonder voorwaarden. Als er zo vanzelfsprekend van je gehouden wordt, word je arrogant. Snuffelen, slapen en schooien.

Toen Chantal thuiskwam, die avond, had ze direct gemerkt dat hij zich niet had gewassen. 'De buurjongen,' had hij willen zeggen, 'ik schrok van hem.' Ze weigerde hem. Hij zat met zijn rug tegen de verwarming. Ze keek niet naar hem. Haar shirt bleef aan en de hond sliep al die tijd op het bed. Hij probeerde het uit te leggen maar ze ontdekte de jampot. Hij kreeg geen kans te zeggen dat hij wél geluisterd had aan de deur, dat hij minutenlang met zijn oor tegen de buitenwereld gedrukt had gewacht, maar dat hij stééds iets hoorde als hij de kust veilig achtte. Dat hij zo nodig móést. Stil bleef hij zitten.

‘Weet je, Brian, ik ben heel erg zat van je.’

‘O.’

‘Je doet niks, je zegt niks, je bent niks, alles aan je is overbodig. Laten we eens beginnen met hoe je er bij zit. Nee, nee laten we beginnen met wie je bent. Nee, nog beter, ik zal je vertellen wat ik van je vind. Ik hou het kort. Je bent zelfs geen hond. Ik had je moeten laten zitten in dat café. Hoe vaak ik me aan je erger weet je niet eens, lijsten kan ik er van bij houden!’

‘Waarom?’

‘Ik wil dat je gaat.’

‘Nee.’

‘Ga van mijn bed af.’

‘Nee.’

Lasix komt kwispelend aanlopen. Chantal duwt Brian in zijn zij. ‘Je kop staat me niet aan. Dat weke, het irriteert me. Je bent net kauwgom. Dat krijg je ook niet uit je haar. Ik heb genoeg van je. Ga weg. Verdwijnt.’ Ze gaat naar de deur. Ze zet hem wagenwijd open. ‘Toe! Ga.’

‘Nee.’

Ze loopt de gang op.

Haar zo tekeer horen gaan is vreselijk, maar haar niet zien is nog erger. Hij komt van het bed af. Zachtjes, ‘Chantal?’ De deur staat open maar vanaf hier kan hij niet in de gang kijken. Behoedzaam komt hij steeds verder naar de deuropening. Daar is ze. Ze staat bij de overbuurjongen voor de deur. Ze kijkt Brian aan. Ze heft haar hand tot een vuist, haar knokkels klaar om op de deur te kloppen, maar ze kijkt nog naar hem. Het is een spel. Het is toch een spel? ‘Chantal?’

‘Ik doe het. Je weet dat ik het doe, hè? Jij betekent niks voor me. Kom dan. Hou me dan tegen. Kom uit mijn kamer. Ik zeg het tegen hem. Wat sta je daar? Ik zeg hem dat je me lastig valt. Kom!’

‘Chantáhal.’ Hij wiebelt zenuwachtig heen en weer. Trippelt als een kind dat moet plassen. ‘Wat moet ik doen? Zeg dan wat ik moet doen.’

‘Je luistert niet. Dan moet je het zelf maar weten.’ Ze draait zich om en klopt op de deur. ‘Hallo!’

Zijn knieën knikken. Banen licht schieten voor zijn ogen langs. Hij is duizelig en zweet staat op zijn voorhoofd.

‘Hallo!’

Hij zakt op de drempel in elkaar. Hij ziet niets meer. Uit zijn keel komt een zacht geluidje dat lijkt op piepen. Lasix likt zijn wang. Hij heeft geen kracht om het weg te vegen. De geur van verteerde hondenbrokken slaat in z'n gezicht.

Alles is verloren.

Chantal stapt over hem heen haar kamer weer in. 'Niet thuis. Jammer.'